

DM

magazin

KÉPESLAP

Boór András

SZERELMEDRŐL

Szerelmed porhó pusztá téiben
Fekszem alatta fázza ébren

Lopott virág magányos váza
Tolvaj-kezekről meggyalázva

Akarom pedig jól tudom már
Szerelmed tarlós vízverő-nyár

Mindened az csak nem szereltem
Tovalobban — mégis keresem

A fák között törpevízmű, körötte bekerített, frissen füvesített kert, a kaputól keskeny út kavicsos szalagja visz a gépház ajtajáig. A hengeres tartályra vaslépcső vezet föl, körben korlátos kerengő, mint a miniatúrák karsú várbástyáin. A kicsiny gépház nyitott ajtajában kék overállos, szakállas fiú szőlőt eszik, elnézgeti a sétányon jövő-menő lányokat. A kerítés előtt a magas fák hűvösében az ismert színész sportkocsija. A fürdőnadrágos színész éppen behajol a kocsiba, valamit babrál az ülés alatt. Lila banlonfürdőnadrágot visel. A jövő-menők meg-megállnak, hol a színészt nézik a sportkocsival, hol a szakállas fiút a törpevízmű gépházának ajtajában. A fiú visszanez rájuk, mosolyog, a színész nem. Elszántan, töprenkedve javít valami alkatrészt; izzad is bele, fényes a teste.

Fiatal lány közelít a sétányon. Fapapucsban lépdél, szép járású teremtés, kissé lomhán elnyújtja a lépést. A bőre barna, kék bikini-t visel. Szőke haja minden lé-

pésre hullámot vet, a hátát, vállát verdesi. Az óriási szemüvege is kék, mögötte a szeme is kék. A bémézködők most már őt is nézik, a sétány váratlan harmadik csodáját.

A fiú a gépház ajtajából a lányra mered, leteszi a szőlőfürtöt a földre. Lassan előrejön a kerítéshez, nézi a lányt, mosolyog rá, bólogat neki, becézi, búváli a tekintetével. A lány meg csak egykedvűen lépdél, mintha nem is miatta tette volna le a szakállas gépész a szőlőt, nem is őerte indult volna, nem neki játszana, nem az ő tekintetét akarná olyan nagyon elkapni. A szakállas a kerítésnek döntött bicikli csengőjével csemetet is neki.

Amikor a lány egyvonalba ér a kerítésre támaszkodó fiúval, mégiscsak vet rá egy pillantást. El is mosolyodik. Eppenhogy mosolyog, Halvány kis mosoly játszik az arcán, a száján, a kék üveg mögött a szemében. De már fordítja is a fejét, elmegy. Már el is ment. A nádas szegélyezte úton jár, a fiú meg csak nézi, nézi, ameddig láthatja.

Aztán sóhajt.

— Tetszenek látni, kérem! — szól ki hangosan a drótkerítés mögül; az egyik kezét a mellére szorítja, a másikat kitérve a lány után mutat. — Ez így megy minden áldott nap. Ő az én drágalátos palotám, jó illatú, piros rózsám, gyönyörű szép kis violám... Térdet, fejet neki hajté, kin ő csak elmosolyodék...

Mindenki a furcsa fiúra mered. A színész kibúj a sportkocsiból, fölegyenesedik, elismerően bólint. Tapsol a fiúnak.

— Brávó, Béla! Brávó!

A fiú már megint mosolyog, meghajol előbb a színésznek, aztán az ácsorgóknak, és indul vissza a törpevízmű kulisszái közé...

A biztró körül is sokadalom, itt is esik csoda: az imént egy kislány leejtette a fagyaltját, keservesen megsiratja. A kőver anyukája elverte; majd hangosan összeveszik a sovány apukával, mert csak bémézködik, kritikus helyzetekben sem képes figyelni, a családjával törödni. Egy esti horgászásra készülő idős férfi az iránt érdeklődik, kaphatna-e halászlékonzervet; ezen mindenki hahofázik.

A biztró udvarára belép egy kopott kis öregasszony, sovány, nagyon öreg. Letelepszik a szőlőlugas előtti fatönkre, botra fűzött színes kalárist árulgat. Halk hangon kéri az előtte járókat, vegyék kalárist. Lehajta a fejét, nem néz föl; akkor sem, ha valaki kér, majd kétforintot potytyant a tenyerébe. Van aki anélkül potytyantja a pénzt, hogy elfogadná a kalárist. Az öregasszony kétségbeesetten nyújtja utána, de

mindig elkésik, elmennek tőle, kifordulnak a kapun. Sóhajt, lehajta a fejét, ilyenkor nem szól egy ideig. Csontos ujjával rendezgeti a boton a spárgára fűzött műanyag szemcséket. Szomorodik. Olyan szomorú, mint a nyár-utó, az idény vége. Ahogy ott ül a göcsörtös tuskón, olyan, mintha már maga az ősz telepedett volna ide. Az egyre rövidülő napokat, a korai esték hűvösét idézi.

Az öregasszony figyeli a mozgást, ráncos arca ijedt, csontos üregekben riadtan repdesnek a szemei. Mozdulatai tétovak, kapkodók. De aztán megnyugszik, mosolyog, körbehordozza tekintetét a nagydarab fiúkon. Azok némán állnak körülötte, fagyaltot esznek. Szinte elveszik a kicsiny öreg az izmos, barna testek gyűrűjében.

Hirtelen szétválak a gyűrű, a fiúk egy lánynak nyitnak utat. Szép fekete, fiatal lány ereszkedik le a fatönkre, szorosan az öregasszony mellé. Apró szoknyácskát visel, barna térde hozzáért az öregasszony fakó, bokáig erős szoknyájához.

A lány kétoldalt hátralóki hosszú haját, két tenyerébe fogja az öregasszony picit arcát, jobbról balról megcsókolja, aztán magához öleli. Egymás mellett a két arc, egymáshoz szorítva; a fehér, ráncos és a piros-barna, sima. Szépek. Mind a ketten nagyon szépek.

— Édes nénike! — mondja a lány, és újra megcsókolja az öregasszonyt.

— Kislánykám... Ki vagy te? — suttogja az öregasszony, és levesz egy kalárist a botról, gondosan, szépen a lány nyakába akasztja.

— Köszönöm.

Az öregasszony mosolyog. Intget a lány után, aki már a kapuban jár, egyik kezével mellére szorítja a kalárist. Visszafordul, ő is int. Odakint beszáll egy autóba. A fiú, aki az autóból nézte végig a jelenetet, cigarettára gyújt, elindítja a kocsit.

Körben augusztus pompázó kertje: fénykor, virágkor — a nyár aranykora.

Es amott a Balaton. A sima tó fölött az alkonyat aranyhíja függ, átível a bakonyi gerincekre.

Elérkezik az aranyhíd omlása, elsüllyednek a pillérei, fénytete a tóba merül. Hegy mögé hajlik a Nap, izzó gömbje szemlátomást alább száll.

A naplemente pillanatában mindenki megáll. Már csak egyetlen visszatartott lélegzet, és eltűnik a Nap a hegy mögött.

Aztán ki-ki megy tovább.

— Apa, lemen a Nap! — kiáltja egy kislány.

— Igen. Lám, tánú voltunk, hogy mozog a Föld! — figyelmezteti kislányt a papa, és odamutat, ahol az imént még látható volt a Nap.

Ők is elindulnak együtt. Az apa összecsapott két ujját a magasba emeli, mintha a kislánynak egy pontot tűzne ki a mindenségben. Nyilvánvaló, hogy az előbbi jelenséget illetően bővebb magyarázatba kezd. Odébb, már a fásorban újra megállnak, az apa egy fadarabbal az út porába rajzol. Karikákat kanyarít: a Földet és a Napot. A gyerek legugol, figyelmes arccal a rajz fölé hajol...

SOBOR ANTAL

KÉT VÁLASZTÁS KÖZÖTT

Sok mindent bemutatunk már abból, ami az eltelt két esztendőben, tehát a két választás között épült. Természetesen korántsem lehet teljes képet adni valamennyi lakóházról, közlekedési csomópontokról, útról, közműről, melyek az utóbbi két esztendőben épültek, de a fejlődés gyorsuló ütemét az is érzékelteti, amit módunkban volt bemutatni. Hasonló a helyzet a város üdülőterületeivel is, melyekről csak egy-egy képet közölhetünk, s arra már nem is jutott hely, hogy az egyik leghangulatosabból, a dorozsmai Széksós-tórol is bemutatunk egy képet. Pedig az utóbbi néhány évben a szegediek egyik kedvelt kirándulóhelye lett.

A dorozsmai tórol már csak azért is érdemes szólni, mert a választások napján az öt környező községgel gyarapodó Szeged területéhez fog tartozni. Ez már azért is figyelemre méltó, mert egyik része lesz a város üdülőterületeinek,

melyek a megnagyobbodó Szeged területén egységes rendszert alkotnak majd. Erdemes sorra venni — úgy, ahogyan Somogyi Károlyné képei bemutatják — azokat a területeket, melyek a város távlati fejlesztési tervének megfelelően máris épülnek, szépülnek.

Közülük talán a leghagyományosabbal, a Sárgával érdemes kezdeni a sort. A Sárgával, amely az utóbbi években mindkét irányban bővült a Tisza partján. Lefelé, az ifjúsági viziteleppel szemben új, és szép hétvégi házak nőttek ki a földből. Fölfelé ment a tápéi Tisza-parton is hasonló látvány fogadja az embert. S a választások napjától egészen az algyői hidig, sőt azon is túl egységes közigazgatási terület lesz a part, lehetőség nyílik tehát egységes és átgondolt fejlesztésére, a város és környéke legszebb üdülőterületének létrehozására.

Szépül az újszegedi strand

is, amitől északra, a Maros felé terjeszkedve szintén szép üdülőterületet lehet építeni. A Holt-Maros eddig szűnyogtelepnek szolgáló medrében is dolgozik a kotrógép. A tervek szerint — számítva a környék lakóinak társadalmi munkájára is — csónakázásra, horgászásra lesz alkalmas a víz, partját pedig sétányok, parkok övezik majd.

A hobbikertek is egyre inkább divatba jönnek Szegeden is, hiszen a hét végét egyre többen szeretnék a szabadban, és mozgással eltölteni. Sokan vesznek maguknak kiskertet Gyálaréten is, csakúgy, mint a Csongrádi sugárút végénél. Bár alig egy-két esztendeje, hogy az első kiskertek elkeltek, egyre több szépen fejlődő facsemete és gondozott ágyás hirdeti gazdák munkakedvét és gondos szeretetét.

